

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **V. H.**
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem AK Černého 517/13, Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2017, čj. KUKHK-9764/DS/2017/GL,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný k odvolání žalobce částečně změnil rozhodnutí Městského úřadu Trutnov (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 10. 11. 2016, sp. zn. 2016/6119/SPR/SMM, čj. 125713/2016, a to tak, že ve výroku změnil odkaz na příslušné ustanovení, dle kterého byla uložena sankce, ve zbytku pak odvolání zamítl a rozhodnutí potvrdil. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona

- č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), v souvislosti s porušením ustanovení § 18 odst. 4 téhož zákona. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 2.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a v jeho průběhu zjištěné skutečnosti a připomněl právní úpravu postupu správního orgánu dle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Uvedl, že žalobce se dopustil přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 v souvislosti s porušením ustanovení § 18 odst. 4 č. zákona o silničním provozu, když dne 11. 8. 2016 v 10:39 hod. v obci Úpice, na silnici č. II/304 - Regnerova, ve směru jízdy od Havlovic, 130 m od autobusové zastávky nacházející se naproti čp. 345, jako řidič nákladního motorového vozidla zn. Fiat Dobló, registrační značky, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou obecnou právní úpravou na 50 km/h o méně než 20 km/h., neboť silničním laserovým měřičem rychlosti schváleného typu zn. ProLaser III PL-DOK I, v. č. 013/04, ověřovací list Českého metrologického institutu č. 8012-OL-70008-16 s datem ověření 14. ledna 2016, byla jím řízenému vozidlu naměřena rychlost 69 km/h. Po zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost jízdy naměřena rychlost 66 km/h, což je nejméně o 16 km/h více, nežli je stanovená nejvyšší dovolená rychlost jízdy v obci.
 3. Dále se žalovaný plně ztotožnil s vyjádřením správního orgánu I. stupně k podanému odvolání, vyjádření ocitoval a odkázal na něj. Závěrem se žalovaný zabýval výší a druhem sankce v daném případě a označil ji za odpovídající porušení předmětných povinností stanovených právními předpisy.

II. Shrnutí žalobních bodů

4. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Jednotlivé žalobní námitky soustředil do následujících bodů:
 - I. Odvolací námitky
5. Žalobce zopakoval, jaké námitky uplatnil v odvolacím řízení, konkrétně: měření rychlosti bylo provedeno mimo úsek určený Policií ČR k měření Městskou policií Trutnov, rychloměr měřil špatně vzdálenost měření, tedy pozbyl podstatnou metrologickou vlastnost, a tedy zaniklo jeho ověření, na rychloměru nebyly úřední značky, a proto jeho ověření zaniklo, správní orgán rozhodoval pouze na základě úředního záznamu, rychloměr obsluhovala zřejmě osoba, která nenáležela ani k obecní policii, ani k Policii ČR, což je v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu, správní orgán nedostatečně odůvodnil výměru sankce, neboť nepřihlédl ke všem zákonným kritériím a nezohlednil institut zahlazení, a na začátku úseku nebyla značka „Začátek obce“.
6. K tomu žalobce uvedl, že k některým z těchto námitek se vyjádřil správní orgán I. stupně v rámci stanoviska dle § 88 odst. 1 správního řádu. Žalovaný se následně ve svém rozhodnutí s písemným stanoviskem správního orgánu I. stupně a odůvodněním napadeného rozhodnutí plně ztotožnil a uvedl, že proto nebude prakticky to samé

opakovat jinými slovy. K tomu žalobce namítl, že žalovaný, jakožto odvolací správní orgán, neučinil za dost své povinnosti přezkoumat zákonnost odvoláním napadeného rozhodnutí a jeho správnost v rámci odvolacích námitek, neboť se toliko odkázal na odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí a na stanovisko správního orgánu, který toto rozhodnutí vydal. Rovněž se žalovaný řádně nevypořádal s odvolacími námitkami, neboť neuvedl vlastní úvahy, ale úvahy správního orgánu, se kterými se „plně ztotožnil“. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Dle žalobce nelze též přehlédnout, že některými odvolacími námitkami se správní orgán prvního stupně nezabýval ve svém rozhodnutí ani ve svém stanovisku. Ztotožnění se žalovaného s těmito dokumenty tedy nemohlo vypořádat odvolací námitky žalobce ani z tohoto důvodu.

II. Měření rychlosti

7. Dále žalobce namítl, že záměrný kříž se nenachází zcela na vozidle. K tomu poukázal na přiložené vyjádření Českého metrologického institutu, dle kterého platí, že pokud při měření rychlosti provedeném laserovým rychloměrem není záměrný kříž zcela na vozidle, je nutné na takové měření rychlosti hledět jako na výsledek nedodržení návodu k obsluze, přičemž takové měření nelze užít jako důkaz v řízení o přestupku. Žalobce má proto za to, že je rozhodnutí orgánu I. stupně nezákonné, neboť výrok o vině z přestupku je opřen o důkaz nepoužitelný.
8. Dále dle žalobce nebylo v řízení nijak prokázáno, že by Městská policie Trutnov byla oprávněna měřit rychlost na území obce Úpice, neboť nebyla provedena jako důkaz příslušná veřejnoprávní smlouva, která by takové oprávnění obecní policie měřit na území cizí obce prokazovala. *In dubio pro reo* tak je nutné vycházet z toho, že tato podmínka splněna nebyla. Provedené měření je proto procesně nepoužitelným důkazem, neboť bylo získáno v rozporu s právními předpisy.
9. Žalobce dále namítl, že měření rychlosti nebylo provedeno v součinnosti s Policií ČR. Ze spisu vyplývá, že Policie ČR si vyhradila jako požadavek součinnosti to, že obecní policie ji bude předem informovat o tom, kde a kdy („přesné časové rozmezí“) bude měření rychlosti provádět. Policie ČR připustila možnou změnu doby či místa měření, v takovém případě však požaduje, aby ji obecní policie vyrozuměla telefonicky. Ze spisu přitom vyplývá, že Městská policie Trutnov informovala Policii ČR o tom, že v obci Úpice bude měřit rychlost dne 11. 8. 2016 v čase 14:00 - 17:00 hod. Ke změření žalobce však došlo již v 10:39 hod., tedy mimo časové rozmezí, o kterém byla informována Policie ČR. Současně však nebylo prokázáno, že by Městská policie Trutnov Policii ČR o této změně doby měření informovala, jak si Policie ČR vyhradila. Je proto nutné dovodit, že měření rychlosti nebylo provedeno v součinnosti s Policií ČR, a tedy bylo provedeno v rozporu s § 79a silničního zákona. Výstup z měření je tak i z tohoto důvodu nepoužitelným důkazem.

III. Pokuta

10. Závěrem žalobce zdůraznil, že správní orgán při výměře pokuty pochybil z toho důvodu, že přezkoumatelným způsobem neodůvodnil zohlednění všech zákonných kritérií. Uložená pokuta je proto nezákonná, neboť postup správního orgánu při odůvodňování výměry pokuty neodpovídá požadavkům judikatury, které vyplývají např. z rozsudku NSS ze dne 31. 5. 2007, čj. 4 As 64/2005-63.

IV. Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci

11. Žalobce v závěru žaloby vyjádřil nesouhlas s tím, aby rozhodnutí v této věci bylo publikováno na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, který by zasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce. Žalobce dodal, že v případě nerespektování této žádosti se obrátí v této věci na Ministerstvo spravedlnosti České republiky, Úřad pro ochranu osobních údajů a soud. Má zato, že příslušná ustanovení kancelářského a spisového řádu Nejvyššího správního soudu vztahující se ke zveřejňování jména, příjmení a sídla právních zástupců účastníků soudního řízení a publikace rozhodnutí nemají oporu v zákoně.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. V reakci na žalobní námitky zopakoval písemné stanovisko správního orgánu I. stupně a uvedl, že se s tímto odůvodněním plně ztotožnil, proto ve svém rozhodnutí uvedl, že nebude prakticky to samé opakovat jinými slovy. Tento způsob je dle žalovaného přípustný.
13. K dalším žalobním námitkám žalovaný uvedl, že z pořízené fotodokumentace je zřejmé, že záměrný kříž se nachází na vozidle. K námitce, že nebylo prokázáno, že by Městská policie Trutnov byla oprávněna měřit rychlost na území obce Úpice, která je uvedena až v žalobě, žalovaný doložil veřejnoprávní smlouvu o zajišťování výkonu úkolů podle zákona o obecní policii uzavřenou mezi městem Trutnov a městem Úpice ze dne 29. 3. 2013. Místo a čas měření je uvedeno ve vyjádření Policie ČR. K námitce týkající se odůvodnění samotné sankce žalovaný uvádí, že sankce byla dle jeho názoru odůvodněna náležitě.
14. Žalovaný má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné a odpovídající zjištěným skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.

IV. Jednání soudu

15. Z jednání soudu, které se uskutečnilo dne 21. 2. 2019, se účastníci omluvili. Při jednání soud přistoupil k ověření některých skutkových otázek a doplnil dokazování.

V. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Po prostudování předloženého správního spisu a projednání věci při nařízeném jednání dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
17. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně na základě oznámení přestupku vyhotoveného dne 16. 8. 2016 a spisového materiálu o přestupku včetně fotodokumentace přestupku, který mu postoupila Městská policie Trutnov, vyhotovil dne 18. 8. 2016 oznámení o zahájení správního řízení se žalobcem ve věci předmětného přestupku a předvolal jej k ústnímu jednání na den 19. 10. 2016. Uvedeného

dne proběhlo ústní jednání za přítomnosti zástupce žalobce a bylo provedeno dokazování shromážděnými listinami. Zástupce žalobce se k žádnému důkazu nevyjádřil, nevyjádřil se nijak ani k věci a správní orgán mu pro případné vyjádření poskytl lhůtu do 30. 10. 2016. Žádné vyjádření správnímu orgánu I. stupně doručeno nebylo proto dne 10. 11. 2016 vydal rozhodnutí sp. zn. 2016/6119/SPR/SMM, čj. 125713/2016, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu v příčinné souvislosti s ustanovením § 18 odst. 4 téhož zákona, kterého se měl dopustit tím, že dne 11. 8. 2016 v 10:39 hod. v obci Úpice, na silnici č. II/304, ulici Regnerova, ve směru jízdy od Havlovic, 130 m od autobusové zastávky nacházející se naproti čp. 345, jako řidič nákladního motorového vozidla registrační značky překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou obecnou právní úpravou na 50 km/h, neboť silničním laserovým měřičem rychlosti byla jím řízenému vozidlu naměřena rychlost 69 km/h, tj. po zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h rychlost 66 km/h. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 2.000 Kč a současně povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

18. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zástupce blanketní odvolání (nedatované), které došlo správnímu orgánu dne 14. 12. 2016. V něm žalobce pouze žádal zaslání kopie listin ze správního spisu a žádal o sdělení, kdo bude ve věci rozhodovat, před vydáním rozhodnutí o odvolání. Současně uvedl, že podání doplní v zákonné lhůtě. Výzvou ze dne 16. 12. 2016 vyzval správní orgán I. stupně zástupce žalobce k doplnění odvolání ve lhůtě 5 pracovních dnů. Vzhledem k tomu že žalobce nedoplnil odvolání ve stanovené lhůtě, postoupil správní orgán I. stupně odvolání spolu se spisem a svým vyjádřením žalovanému jako odvolacímu orgánu.
19. Až dne 18. 1. 2017 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno písemné podání žalobce nazvané „doplnění odvolání“, přičemž k tomuto podání byl přiložen videozáznam obsahující jeho námítky.
20. Odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl, přičemž současně v části výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil odkaz na příslušné ustanovení, dle kterého byla uložena sankce, ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
21. Součástí správního spisu je dále mimo jiné Ověřovací list č. 8012-OL-70008-16 ze dne 14. 1. 2016 o provedené kalibraci měřicího zařízení ProLaser III Pl-DOK I, který byl jako stanovené měřidlo ověřen a bylo jej proto možno používat k měření rychlosti silničních vozidel. Součástí správního spisu je i osvědčení, které potvrzuje proškolení zakročujícího policisty z obsluhy předmětného silničního rychloměru.
22. Úvodem je nutno uvést, že žalobce v souvislosti s některými žalobními námitkami namítl i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Krajský soud se proto nejprve zabýval touto otázkou.
23. Nutno konstatovat, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztahovat jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námítky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí

nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Jak již také bylo již opakovaně judikováno, správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí.

24. Krajský soud v daném případě neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí trpělo vadami zakládajícími jeho nepřezkoumatelnost. Důvody, které žalovaného vedly k jeho závěrům, jsou z odůvodnění napadeného rozhodnutí seznatelné. Žalovaný, resp. před ním i orgán I. stupně, vylíčil konkrétní skutkové okolnosti, o něž své rozhodnutí opřel, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení věci, a popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl. Pokud pak jde i o výhrady v tomto směru vztahující se ke ztotožnění se žalovaného se závěry orgánu I. stupně, k tomu viz níže.
25. V prvním okruhu žalobních námitek žalobce vznesl námitky proti tomu, jak se žalovaný vypořádal s jeho námitkami nazvanými jako odvolací.
26. Předně nutno znovu připomenout, že žalobce podal pouze blanketní odvolání, které ani na výzvu správního orgánu I. stupně ve lhůtě k tomu stanovené nedoplnil a žádné odvolací důvody tedy neuvedl. Až mnohem později, tj. i po lhůtě k doplnění odvolání, zaslal podání ve formě videozáznamu, které nazval jako doplnění odvolání. V něm byly obsaženy námitky, se kterými se žalovaný vypořádal na straně 5 a 6 žalobou napadeného rozhodnutí tak, že podrobně ocitoval vyjádření správního orgánu I. stupně ke vzneseným námitkám na videozáznamu a uvedl, že se s tímto jeho stanoviskem a odůvodněním napadeného rozhodnutí plně ztotožňuje, proto že nebude „prakticky to samé opakovat jinými slovy“. To žalobce napadá a má zato, že žalovaný nedostal své povinnosti přezkoumat zákonnost odvoláním napadeného rozhodnutí a jeho správnost v rámci odvolacích námitek, neboť neuvedl vlastní úvahy, ale úvahy správního orgánu I. stupně.
27. Z ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu mimo jiné vyplývá, že v odůvodnění rozhodnutí musí být mimo jiné uvedeny úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů pro rozhodnutí a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků řízení. V návaznosti na to pak z ustanovení upravujících postup odvolacího správního orgánu (§ 89 a násl. správního řádu) plyne, že odvolací orgán přezkoumá napadené rozhodnutí vždy v rozsahu námitek uvedených v odvolání.
28. Uvedené požadavky správními orgány naplněny byly; krajský soud opakuje, že žádné odvolací důvody žalobce správnímu orgánu ve stanovené lhůtě pro doplnění odvolání nedodal. Námitky žalobce, které pak byly správnímu orgánu doručeny po této lhůtě, žalovaný vypořádal sice nestandardně podrobnou citací názoru správního orgánu I. stupně k těmto námitkám, se kterým se pak zcela ztotožnil (nutno konstatovat, že by tento postup obecně ne vždy obstál), avšak za dané situace krajský soud neshledal uvedený způsob za neakceptovatelný. Lze poznamenat, že rovněž námitky žalobce vznesené prostřednictvím videozáznamu byly svou formou rovněž zcela nestandardní. V zásadě se tedy žalovaný k žalobcem vyjmenovaným námitkám vyjádřil včetně odkazů na listinné důkazy k tomu se vztahujícím a žalobce de facto kromě zmíněné námitky

procesního charakteru (tedy pouze způsobu vypořádání námitek) neuvedl, v čem by mělo být toto vypořádání jeho námitek nedostatečné svým obsahem.

29. Pokud žalobce současně obecně namítl, že se „některými odvolacími námitkami správní orgán I. stupně nezabýval ve svém rozhodnutí ani ve svém stanovisku a ztotožnění se s těmito dokumenty tedy nemohlo vypořádat odvolací námitky žalobce“, vůbec nespécifikoval, o které námitky se mělo jednat.
30. Krajský soud k tomu tak může pouze konstatovat, že ze žalobcem v úvodu žaloby vyjmenovaných „odvolacích námitek“ nebylo zřejmě v žalovaném přejatém názoru správního orgánu I. stupně výslovně reagováno na jeho námitku, že správní orgán nedostatečně odůvodnil výměru sankce, když nepřihlédl ke všem zákonným kritériím a nezohlednil institut zahlazení a že správní orgán rozhodoval pouze na základě úředního záznamu. K výši a druhu sankce se však žalovaný vyjádřil na straně 6 svého rozhodnutí, kde uvedl i své úvahy k vyměřené sankci a tedy ani nezůstal pouze na odkazu na stanovisko správního orgánu I. stupně. Pokud by šlo o námitku, že správní orgán rozhodoval pouze na základě úředního záznamu, k té se žalovaný sice nevyjádřil explicitně, avšak z odůvodnění jeho rozhodnutí, kde zejména na straně 6 vyjmenoval listiny, na základě kterých byla věc posuzována a na základě kterých považoval zjištěné skutečnosti za prokázané (výslovně jmenoval: oznámení o přestupku - spis č. l. 1 až 13 včetně fotodokumentace - č. l. 4 až 5, protokol o ústním jednání - č. l. 21, rovněž uvedl, že předmětné vozidlo bylo zastaveno a totožnost řidiče byla ověřena dle občanského a řidičského průkazu), je zřejmé, že konkretizací důkazů argumentoval a dokládal, že nebylo ve věci rozhodováno pouze na základě úředního záznamu. Navíc i před ním správní orgán I. stupně na straně 3 rozhodnutí jmenoval kromě shora uvedených i další listinné důkazy, na základě kterých rozhodoval, přičemž rozhodnutí orgánů obou stupňů je považováno za jeden celek. Není tedy pravdou, že by ani tato žalobcová výhrada nebyla v rozhodnutích zodpovězena.
31. V dalším okruhu žalobních námitek žalobce vznesl námitky proti měření rychlosti. Nejprve namítl, že se záměrný kříž nenachází zcela na vozidle. K tomu poukázal na vyjádření Českého metrologického institutu, dle kterého by mělo platit, že pokud při měření rychlosti provedeném laserovým rychloměrem není záměrný kříž zcela na vozidle, je nutné na takové měření rychlosti hledět jako na výsledek nedodržení návodu k obsluze.
32. S uvedenou námitkou se krajský soud neztotožnil. Z fotodokumentace pořízené předmětným měřícím zařízením jednoznačně vyplývá, že záměrný kříž leží téměř zcela na vozidle (z pohledu řidiče na pravé spodní části vozidla), přičemž z ničeho nevyplývají pochybnosti o tom, že by provedené měření bylo v rozporu s návodem k obsluze. Jak totiž krajský soud ověřil z návodu k předmětnému rychloměru (při jednání doplnil dokazování o žalobcem požadovaný návod k obsluze rychloměru, tj. manuál uživatele rychloměru ProLaser III PL-DOK I), žalobcem uplatněnou argumentaci ve vztahu k umístění záměrného kříže na vozidle z něj takto obecně dovodit nelze. Navíc nutno dodat, že i kdyby záměrný kříž ležel na měřeném vozidle jen z menší části, ani tato skutečnost by výsledek měření v daném případě neovlivnila. Při uvážení vlivu rozptylu svazku laserových paprsků, by totiž nebylo vzhledem k umístění záměrného kříže pochyb o tom, že změřeno bylo právě vozidlo zachycené na fotografii (tj. vozidlo žalobce), neboť se v blízkosti nevyskytovalo žádné jiné vozidlo, proto ani nemohlo být změřeno např. jiné vozidlo.

33. Na této objektivní skutečnosti nemohlo naprosto nic změnit žalobcem k žalobě přiložené vyjádření Českého metrologického institutu, které soud při jednání konstatoval. Toto vyjádření není datováno (pouze je uvedeno, že bylo digitálně podepsáno dne 27. 11. 2015, tedy dříve, než došlo ke spáchání projednávaného přestupku) a není patrné ani to, komu je adresováno. Z jeho obsahu bylo zjištěno, že v něm nejde o vyjádření k této konkrétní věci, dokonce není ani patrné, jakého měření rychlosti se toto vyjádření přesně týká, protože přestupek v něm není nijak identifikován, z vyjádření tak nelze ani seznat, zda bylo umístění záměrného kříže srovnatelné s nyní posuzovaným případem, a závěry v něm uvedené nejsou nijak odůvodněné. Nelze jim tedy přisuzovat obecnou platnost a pro posouzení nyní projednávané věci nejsou nijak vypovídající.
34. Vzhledem ke shora uvedenému krajský soud nemá žádné pochybnosti o výsledku měření, proto považoval za zcela nadbytečné vyžádat si nové vyjádření ČMI, jak žalobce také navrhoval.
35. Přestože v rámci správního řízení žalobce nevzněl žádnou pochybnost o oprávnění Městské policie Trutnov měřit rychlost na území obce Úpice, krajský soud ověřil i tuto skutečnost a toto její oprávnění při jednání soudu, a to veřejnoprávní smlouvou o zajišťování výkonu úkolů podle zákona o obecní policii uzavřenou mezi městem Trutnov a městem Úpice dne 29. 3. 2013, rozhodnutím Krajského úřadu královéhradeckého kraje ze dne 18. 4. 2013, čj. 6180/VZ/2013-2, kterým byl udělen souhlas s uzavřením této veřejnoprávní smlouvy, a sdělením o nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Z této veřejnoprávní smlouvy je zřejmé, že městem Trutnov zřízená městská policie vykonává na základě smlouvy v plném rozsahu úkoly městské policie stanovené zákonem o obecní policii nebo zvláštním zákonem na území města Úpice.
36. Krajský soud se neztotožnil ani se žalobní námitkou, že měření rychlosti nebylo provedeno v součinnosti s Policií ČR. K této pochybnosti žalobce, která směřuje k porušení ustanovení § 79 zákona o silničním provozu, lze konstatovat, že dle citovaného ustanovení může rychlost vozidel na pozemních komunikacích měřit pouze Policie České republiky a obecní policie. Dle zmíněného ustanovení je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Žalobce poukázal na to, že si Policie ČR si vyhradila jako požadavek součinnosti to, že obecní policie ji bude předem informovat o tom, kde a kdy (přesné časové rozmezí) bude měření rychlosti provádět. Je však zcela nepravdivé tvrzení žalobce, že by ze správního spisu vyplývalo, že Městská policie Trutnov informovala Policii ČR o tom, že v obci Úpice bude dne 11. 8. 2016 měřit rychlost v čase od 14:00 do 17:00 hod. a že tak ke změření vozidla žalobce došlo mimo časové rozmezí, o kterém byla informována Policie ČR, neboť měření bylo provedeno již v 10:39 hod. a že tedy bylo provedeno v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu.
37. Krajský soud ověřil, že ve správním spise je založeno oznámení Městské policie Trutnov ze dne 18. 7. 2016 o měření rychlosti (č. l. 12 a 3 správního spisu), kterým podala informaci Policii ČR v součinnosti a na základě jejího vyjádření k návrhu míst vhodných pro měření rychlosti strážníky městské policie. Oznámení obsahuje podrobné oznámení data, času a místa jednotlivých měření v měsíci srpnu 2016. Pokud pak jde o konkrétní údaje vztahující se ke spáchání předmětného přestupku, je na straně druhé tohoto oznámení (tj. č. l. 13 správního spisu) uvedeno: čtvrtek 11. 8. 2016, 05:30 - 22:00 hod.,

obec Úpice, silnice II/304. Je tedy zcela zřejmé a nepochybné, že vozidlo žalobce bylo změřeno právě v době, která byla předem oznámena Policii ČR.

38. Lze poznamenat, že je mylné a zcela zavádějící ztvrzení žalobce, že městská policie informovala Policii ČR o tom, že „v obci Úpice“ bude dne 11. 8. 2016 měřit rychlost v čase od 14:00 do 17:00 hod. Jak bezpochyby i žalobce předmětné oznámení shlédl, neboť z něj vychází, zcela jednoznačně z něho vyplývá, že v obci Úpice bylo vymezeno více úseků k měření, a to s nestejným časem měření.
39. Závěrem žalobce zdůraznil, že správní orgán při výměře pokuty pochybil v tom, že přezkoumatelným způsobem neodůvodnil zohlednění všech zákonných kritérií.
40. Správní orgán I. stupně se odůvodněním uložené sankce zabýval na straně 4 rozhodnutí, kde stručně uvedl, že vycházel z ustanovení § 12 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), že přihlédl ke stupni závažnosti přestupku, místu, způsobu spáchání a následkům, k čemuž pak konkrétně uvedl, že zohledňoval výši naměřené rychlosti a přihlížel k evidenční kartě řidiče (žalobce), který má ve sledovaném období 3 roky nazpět zaznamenány tři porušení týkající se překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy v obci. Žalovaný se pak k výši a druhu sankce vyjádřil na straně 6 rozhodnutí. Zdůraznil přitom nebezpečnost jednání žalobce a zopakoval, že přihlédnutí k předchozím přestupkům žalobce bylo přihlédnutím k jeho osobě. K tomu krajský soud poznamenává, že obecně je možné, aby správní orgány „*ke skutečnosti, že žalobce v minulosti spáchal obdobné či další přestupky, za něž mu byly pravomocně uloženy v přestupkovém řízení sankce, přihlédly při hodnocení osoby žalobce a z takových okolností vyvodily příslušné závěry, pokud jde o sklony žalobce porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích, případně jakým způsobem*“ i přesto, že tyto přestupky již byly zahlazeny (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. listopadu 2016, čj. 6 As 210/2016-41).
41. Byť je tedy argumentace správních orgánů při odůvodnění uložené sankce stručná, lze vysledovat, že jako přitěžující okolnost byla vyhodnocena řidičská nekázeň žalobce, naopak jako k polehčující okolnosti bylo přihlédnuto k tomu, že se přestupek se obešel bez následků. Tomu pak ostatně odpovídá i výše uložené pokuty (v polovině zákonného rozpětí, které je 1.500 - 2.500 Kč). Nutno poznamenat, že pokud platná právní úprava obsahuje pro uložení sankce určité rozmezí, je správnímu orgánu při vyměřování konkrétní její výše dána možnost správního uvážení. Při tomto uvážení nesmí samozřejmě postupovat svévolně, ale musí respektovat základní principy, které ve správním právu platí. V projednávané věci dle názoru krajského soudu rozhodovací prostor a pravidla pro ni zákonem vymezená respektovaly a sankci, která byla uložena v polovině zákonného rozpětí, v nepřiměřené výši nestanovily. Navíc nelze přehlédnout, že žalobce sám ani na žádnou skutečnost, pro kterou snad měla být pokuta snížena odvolacím orgánem, nepoukazoval.
42. Z hlediska výše uložené sankce nutno dodat, že správní trestání plní nejen funkci preventivní, ale rovněž i represivní, přičemž primárním významem trestání je potrestání pachatele tak, aby uloženou sankci ve své právní a majetkové sféře adekvátním způsobem pocítil a vyvaroval se dalšího porušování právních předpisů (k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2012, čj. 6 Ads 129/2011-119).

V daném případě lze konstatovat i to, že stanovená sankce nijak nevybočuje ani z mezí pro výši sankce za nedbalostní delikt.

43. Žalobce, resp. jeho zástupce, v závěru žaloby požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce.
44. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.
45. K žalobcem v žalobě odkazovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu dlužno dodat, že jeho výběr judikatury je převážně účelově selektivní, nezohledňující odlišný skutkový stav judikovaných věcí, jím citované pasáže vyňaté z této judikatury jsou také povětšinou vytrženy z kontextu, a proto nejsou na nyní projednávanou věc přílehlavé.

VI. Závěr a náklady řízení

46. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
47. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 21. února 2019

Mgr. Helena Konečná, v. r.
samosoudkyně